

Zofia Sinko

VIII Kongres Międzynarodowego Stowarzyszenia Literatury Porównawczej (AILC) (Budapeszt, 12-17 sierpnia 1976)

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce
literatury polskiej 68/1, 343-348

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

V. K R O N I K A

Pamiętnik Literacki LXVIII, 1977, z. 1

VIII KONGRES MIĘDZYNARODOWEGO STOWARZYSZENIA LITERATURY PORÓWNAWCZEJ (AILC)

(Budapeszt, 12—17 sierpnia 1976)

Głównym organizatorem zjazdu był prof. Béla Köpeczi, przewodniczącym Komitetu Kongresu (złożonego z ośmiu członków odpowiedzialnych za ułożenie programu) prof. György M. Vajda — obaj z Węgierskiej Akademii Nauk. Kongres zgromadził historyków i teoretyków literatury z całego świata, wśród których znaleźli się m. in. profesorowie René Wellek (USA), Henry H. H. Remak (USA), Robert Shackleton (Anglia), Roland Mortier (Belgia), Jacques Voisine (Francja), István Söter (Węgierska Republika Ludowa).

Delegacja polska składała się z polonistów, slawistów i neofilologów z ośrodków uniwersyteckich oraz placówek PAN. Instytut Filologii Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego reprezentowali: prof. Janina Kulczycka-Saloni, prof. Zdzisław Libera, dr Jadwiga Ziętarska i dr Alina Nowicka-Jeżowa; Instytut Filologii Polskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego — prof. Henryk Markiewicz; Instytut Filologii Polskiej Uniwersytetu Łódzkiego — prof. Jerzy Starnawski. Przedstawicielkami polskich slawistów były: prof. Maria Bobrownicka (Katedra Filologii Słowiańskiej UJ) oraz doc. Halina Janaszek-Ivaničková (Zakład Słowianoznawstwa PAN). Anglistykę polską reprezentowały prof. Irena Dobrzycka i doc. Wanda Krajewska (Instytut Filologii Angielskiej UW), romanistykę doc. Józef Heistein (Instytut Filologii Romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego), germanistykę prof. Olga Dobijanka-Witczakowa (Instytut Filologii Germańskiej UJ) i dr Tadeusz Namowicz (Instytut Filologii Germańskiej UW), hungarystykę zaś prof. István Csapláros (Instytut Filologii Węgierskiej UW). Z ramienia Instytutu Badań Literackich PAN wzięły udział w Kongresie doc. Hanna Dziechcińska i doc. Zofia Sinko.

Na kilku posiedzeniach plenarnych poświęconych dłuższym programowym wypowiedziom oraz na zebraniach odbywających się równolegle w sekcjach problemowych wygłoszono w ciągu pięciu dni 270 referatów i komunikatów ujętych w następujące grupy problemowe: 1) trzy wielkie okresy przemian w historii literatury europejskiej (renesans, Oświecenie, początek w. XX) w ich aspekcie historycznym, ideologicznym oraz estetycznym, ze szczególnym uwzględnieniem procesów rozwojowych oraz mutacji zachodzących na terenie piśmiennictwa europejskiego w owych epokach kulturowych; 2) związki w XX w. między literaturą europejską a literaturami należącymi do innych kręgów kulturowych oraz rola tych literatur w rozwoju literatury światowej; 3) problemy teorii i metodologii literaturoznawstwa porównawczego z uwzględnieniem podejścia historycznego, socjologicznego, strukturalistycznego, semiotycznego i stylistycznego.

Każdej z wymienionych powyżej grup problemowych poświęcona była jedna sesja plenarna; w ramach tematu pierwszego wygłoszono cztery referaty: C. Guilleń (La Jolla) wygłosił referat pt. *Pojęcie przemiany w historii literatury*;

R. Weimann (Berlin) — *O przemianach i rozwoju prozy i dramatu epoki renesansu*; wystąpienie R. Mortiera (Bruksela) nosiło tytuł *Tradycje i nowatorstwo, czyli reguły i geniusz w wieku Oświecenia*; D. Zatońskiego (Kijów) — *Problemy realizmu w XX wieku*.

Komunikaty przedstawione na posiedzeniach poszczególnych sekcji obejmowały m. in. cykl wypowiedzi odnoszących się do zagadnień związków renesansu z epoką poprzedzającą oraz z manieryzmem i barokiem. Dyskutowano także nad problemami języka i stylu, przeprowadzano porównania między niektórymi gatunkami literackimi funkcjonującymi na terenie renesansowej Europy oraz omawiano ich mutacje uwarunkowane tradycjami piśmiennictwa narodowego.

Komunikat A. Nowickiej-Jeżowej łączył się z ostatnim z wymienionych tematów i nosił tytuł: *Polskie madrygały i ich związki z włoską poezją meliczną*. Stwierdziwszy, iż madrygał był jedną z najbogatszych i najbardziej zróżnicowanych form włoskiej liryki melicznej i stanowił przedmiot zainteresowania zarówno teoretyków jak i wybitnych poetów (Boccaccio, Petrarca, Marino, Tasso), referentka omówiła rozwój gatunku w Europie w. XVI i XVII, poświęcając szczególną uwagę polskim madrygałom pisany przez wielu pomniejszych twórców oraz poetów tej miary co J. Kochanowski i J. A. Morsztyn. Wyróżniła trzy główne odmiany polskiego madrygału: patetyczną, sentymentalną i żartobliwą, dostrzegając ich związki z modelami włoskimi, a jednocześnie uwydatniając swoiste cechy utworów polskich uwarunkowane XVII-wieczną sytuacją kulturową naszego kraju z jego kształtującą się właśnie odrębnością sarmacką.

Kilkanaście posiedzeń sekcji problemowych poświęcono epoce Oświecenia. Referenci omawiali m. in. „sygnały” romantyzmu w praktyce twórczej i w refleksji teoretycznej okresu, co stanowi dowód, iż związki między Oświeceniem a romantyzmem wzbudzają żywe zainteresowanie literaturoznawców; przychylają się oni do zdania, iż w ostatnich dekadach XVIII i pierwszych XIX w. mamy do czynienia nie tyle z „przełomem”, co z procesami ewolucyjnymi. Kształtują się one i rozwijają w Europie środkowej i wschodniej odmiennie niż na Zachodzie, bowiem idee i wątki oświeceniowe zapożyczone z piśmiennictwa zachodniego ulegają tu modyfikacjom przez zetknięcie się z tradycjami literatur narodowych, zaś równoczesne przejmowanie rozmaitych tendencji i nurtów sprawia, że spóźniony klasycyzm czy oświeceniowy sentymentalizm koegzystuje z tendencjami już wyraźnie romantycznymi. Owym literaturom narodowym (polskiej, węgierskiej, czeskiej, słowackiej, rumuńskiej) i ich związkom z piśmiennictwem Zachodu poświęcono sporo wypowiedzi. Dyskutowano też nad ideologią i estetyką epoki, jej formami artystycznymi (np. nad rozwojem prozy narracyjnej), nad szczególnymi cechami stylu niektórych autorów. Przeprowadzano także rozmaitego typu konfrontacje (m. in. obrazów poetyckich z malarstwem lub rzeźbą), omawiano różnice i paralele występujące w gatunkach literackich uprawianych na terenie Europy.

Do kręgu tego właśnie tematu należy referat Z. Libery *La Fontaine, Krasicki, Kryłow — wielcy bajkopisarze europejscy*, w którym autor przeprowadził analizę porównawczą twórczości tych trzech poetów, zmierzając do ukazania zarówno cech wspólnych jak i indywidualnych znamion wielkich bajkopisarzy oraz ich wkładu w literaturę europejską. Zauważył, iż wizja świata stworzona w alegorycznej postaci w bajkach omawianych poetów wyrasta z pesymistycznej oceny stosunków międzyludzkich i sceptycyzmu co do możliwości ich naprawy. Podobnie też przedstawia się u każdego z tych twórców zespół poglądów moralnych i dyrektyw praktycznych. Zarówno La Fontaine, jak Krasicki i Kryłow występują przeciw pięknym pozorom, za którymi kryje się fałsz i zakłamanie, propagują filozofię umiaru, zdolność poprzestawania na małym — nawet pewne asekuranctwo. Referent dostrzegł wszakże w twórczości omawianych bajkopisarzy i znaczne róż-

nice: La Fontaine, wielki odnowiciel gatunku bajki w czasach nowożytnych, stworzył z niej poetycką zabawę, łącząc satyrę z komedią, nasycając realiami, przepajając liryzmem. Stworzył z bajki dzieło sztuki, czyniąc z niej wzór opowiadania pełnego ironii i humoru. Krasicki okazał się mistrzem bajki epigramatycznej, poetą-mędrcom, który w zwięzłej formie zawarł swój sąd o świecie i naturze ludzkiej. Kryłow z kolei czerpał z tradycji bajki narracyjnej i objawił się najpełniej jako satyryk ludowy, który dawne wątki bajkowe potrafił, dzięki obserwacji i zmysłowi krytycznemu, podnieść do rangi literatury narodowej.

Na posiedzeniu, którego tematem były problemy świadomości estetycznej, J. Ziętarska wygłosiła referat *Porównanie w krytyce literackiej epoki Oświecenia*. Autorka wyszła od stwierdzenia, iż porównanie jako pewna aktywność intelektualna, zmierzająca do głębszego poznania przedmiotów, między którymi przeprowadza się paralele, znana była od dawna estetyce i krytyce europejskiej. Następnie skoncentrowała się na związanych z tym tematem wypowiedziach oświeceniowych teoretyków zachodnioeuropejskich i polskich (m. in. Ch. Batteux, J. F. Marmontela, J. B. Du Bosa, H. Blaira, J. F. La Harpe'a, G. Piramowicza, J. Szymanowskiego, L. Osińskiego, S. K. Potockiego). Omawiając teorię porównania w jej rozmaitych odcieniach i odmianach, zwróciła uwagę na różnice i zbieżności propozycji zawartych w poszczególnych poetykach oraz na dojrzałość i subtelność ówczesnej myśli teoretycznej. Przegląd ten ujawnił bogactwo i różnorodność porównań funkcjonujących w świadomości estetycznej w. XVIII i pierwszych dekad XIX stulecia. Porównanie odnosić się mogło do „natury idealnej”, arcydzieł literatury antycznej, szczególnej cechy czy charakterystycznego rysu twórczości jakiegoś znamienitego pisarza; obejmowało dzieła oryginalne, przekłady i naśladownictwa. Porównaniem posługiwali się i krytycy wierni jeszcze doktrynom klasycystycznym, i ci, którzy sceptycznie oceniali przydatność reguł.

Na tym samym zebraniu Z. Sinko przedstawiła komunikat pt. *Moda „gotycka” w Polsce na tle europejskim*. Zajęła się manifestacjami „gotycyzmu” w polskiej sztuce zdobienia ogrodów, ikonografii oraz w literaturze lat 1770—1820. Stwierdzając, iż większość owych upodobań była pochodzenia obcego („gothica” ogrodowe; tzw. powieść „gotycka”, inaczej: powieść grozy; dramy grozy pochodzenia obcego grywane na scenach polskich; przekłady i adaptacje ballad niemieckich i angielskich w naszych czasopiśmie pierwszych dziesiątków w. XIX), wyróżniła charakterystyczne dla Polski tendencje „gotycyzmu”, uwarunkowane politycznym położeniem kraju w dobie utraty niepodległości. Przejawiały się one w zakładaniu ogrodów romantyczno-patriotycznych, w których budowała gotycka stawała się zbiorem narodowych pamiątek (działalność I. Czartoryskiej), w ilustracjach książkowych i albumach służących sentymentalnej nauce historii, a na gruncie literackim — w licznych dumach, których tematem są melancholijne medytacje wśród ruin zamkowych. Dość stereotypowa sceneria „gotycka” tych utworów (m. in. wyszłych spod pióra J. U. Niemcewicza) służy tu celom patriotycznym — ruiny stają się symbolami upadku państwowości polskiej, ale i świadectwem jej dawnej chwały. Służą idealizacji przeszłości narodowej.

Następnym zagadnieniem z kręgu tematu pierwszego była literatura początku w. XX, a właściwie (bo o tym mówiono najwięcej) prądy literackie przełomu stuleci XIX i XX. W licznych referatach poruszano zagadnienia symbolizmu i postsymbolizmu, problemy związane z terminem i pojęciami dekadentyzmu i modernizmu, zajmowano się teoriami i praktyką twórczą XX-wiecznej awangardy.

Na sesji poświęconej sprawom dramatu M. Bobrownicka wygłosiła referat *Mity narodowe w dramacie słowiańskim na początku XX wieku*. Skoncen-

trowała swą uwagę na paralelizmach i różnicach w kreowaniu mitów historycznych w dramaturgii polskiej, czeskiej, chorwackiej i bułgarskiej. Zauważyła, iż kreacje te uwarunkowane były sytuacją polityczną wspomnianych krajów (z których tylko Bułgaria stanowiła niepodległe państwo) oraz zastanymi wzorami i ideałami przeszłości historycznej. Owo rewizjonistyczne lub rewaloryzacyjne widzenie przeszłości łączyło się z kultem silnej jednostki spod znaku Nietzschego. Dyskusje z ukształtowanym przez polski romantyzm modelem patriotyzmu podjął Wyspiański w *Legionie* i *Wyzwoleniu*; wszakże ten drugi dramat, podobnie jak *Akropolis*, łączy się z tworzeniem nowego mitu — woli przetrwania i potęgi. *Noc listopadowa* z kolei przyniosła konkretyzację mitu (w tym wypadku antycznego), który postawiono tu w służbę polskiej historiozofii. W dramaturgii czeskiej natomiast nie istniał rozrachunek z romantyzmem; wpisano w nią krytyczny stosunek do apoteozy pasywnego cierpienia wiążącej się z postacią Husa i ideologią kierowanego przezeń ruchu. Kult Husa zastąpiony został w *Falkensteinie* Hilberta (1901) kultem dawnego mocarstwowego państwa czeskiego. Więcej tu aktualności oraz elementów pozytywnego programu, podobnie jak w kilku innych dramatach czeskich. W chorwackiej dramaturgii z kolei następuje rewaloryzacja przeszłości — poprzez przywołanie romantycznego mitu jedności południowych Słowian (*Śmierć matki Jugowiciów* pióra I. Vojnoviča). Odmienne podejście do przeszłości prezentują Bułgarzy: w *Bojanie Magesniku* Grozeva i *Bojanie Magesniku* Christova historia przeplata się z legendą, a w centrum uwagi dramaturgów staje człowiek silny, zdolny do kształtowania dziejów swego narodu.

Referat H. Janaszek-Ivanickovej — *Stanisław Przybyszewski i międzynarodowa cyganeria kawiarniana końca XIX wieku* ujmował zagadnienie z punktu widzenia socjologii życia literackiego, podkreślając rolę Przybyszewskiego w kształtowaniu się modelu kultury w wielkich międzynarodowych gettach artystycznych *fin de siècle'u*. Stanowiły one „subkulturę życia publicznego literatury”, grupując artystów wyalienowanych i zbuntowanych przeciw burżuazyjnemu łaadowi i moralności oraz przeciw komercjalizacji dzieł sztuki. Referentka wejrzawszy w społeczne uwarunkowania dekadentyzmu, jego ideologię i manifestacje artystyczne, omówiła działalność Przybyszewskiego jako współtwórcy stylu życia i programu cyganerii niemiecko-skandynawskiej w Berlinie oraz jako inspiratora modernistów czeskich, rosyjskich, chorwackich, serbskich i bułgarskich, wspominając oczywiście o pobycie „syna szatana” w naszym rodzimym Krakowie.

J. Heistein wygłosił referat *O metodach badań nad literacką awangardą i futuryzmem*. Wyszedł z założenia, iż futuryzm, jako prąd zrodzony we Włoszech, którego twórcą i propagatorem był Marinetti, uległ w zetknięciu z tradycjami i potrzebami poszczególnych kultur narodowych znacznym modyfikacjom. Autor podkreślił, iż w badaniu tego nurtu czy prądu o charakterze uniwersalistycznym nie należy zajmować się głównie inspiracjami, jakie europejscy futuryści czerpali od siebie nawzajem, ale wejrzeć trzeba w polityczno-społeczne i ideologiczne uwarunkowania tego ruchu. Program Marinettiego korespondował z poszukiwaniami futurystów rosyjskich, polskich, francuskich czy niemieckich w dziedzinie estetyki, lecz w poszczególnych krajach ten kierunek artystyczny służył często odmiennej ideologii politycznej (np. imperialistyczne tendencje futuryzmu włoskiego, lewicująco nacechowane tendencje futuryzmu rosyjskiego, oparty na wzorach włoskich program futuryzmu polskiego powiązany z rosyjskimi inspiracjami politycznymi). Mówić więc można nie o jednym futuryzmie, ale o futuryzmach narodowych, które tworzyły własne programy, odrzucając niektóre z propozycji włoskich i wzbogacając je o komponenty charakterystyczne dla danego kraju.

Drugą grupę tematów, obejmującą zagadnienia literatury pozaeuropejskich oraz ich wkładu w literaturę światową, przedstawili na zebraniu plenarnym: R. F. Re-

tamar (Hawana), *Udział literatur Ameryki Łacińskiej w literaturze światowej XX wieku*; H. Al-Khateeb (Damaszek), *Związki współczesnej literatury arabskiej z literaturą europejską*; M. Kane (Dakar), *Aktualne problemy literatury afrykańskich*; N. D. Sen (Kalkuta), *Pojęcie literatury hinduskiej*. Na posiedzeniach poszczególnych sekcji omawiano tematy zarówno ściśle komparatystyczne, jak i związane bezpośrednio z rozwojem i dokonaniem literatur narodowych. Przedstawiono ich genezę, powiązania z folklorem, oryginalność. Mówiono istotnie o całej literaturze światowej, nie pomijając problematyki chińskiej, japońskiej czy haitańskiej, zgodnie zresztą z postulatami wysuniętymi ongiś w przekornej książeczce znanego komparatysty R. Etiemble'a pt. *Comparaison n'est pas raison*, w której nawoływał on do zerwania w badaniach porównawczych z ciasnym i zarozumiałym europocentryzmem.

Trzecią grupę problemową stanowiły zagadnienia metodologii i teorii badań porównawczych, a również w dość szerokim zakresie cała teoria literatury. Na sesji plenarnej przedstawiono referaty: H. H. H. Remak (Bloomington), *Literatura porównawcza. Kontrowersje i zgodność*; R. Wellek (New Haven), *Refleksje o mojej „Historii krytyki nowożytnej”*; I. Söter (Budapeszt), *Zastosowanie metody porównawczej w badaniach literatury narodowej*; A. M. Rousseau (Aix-en-Provence), *Literatura porównawcza a formalna analiza tekstów literackich: bilans krytyczny i nowe perspektywy*. Na zebraniach sekcji mówiono m. in. o teorii i praktyce badań komputerowych w dziedzinie nauki o literaturze, podejściu socjologicznym, semiotycznym i strukturalistycznym do zagadnień komparatystycznych, zajmowano się poetyką i stylistyką porównawczą, semiotyką folkloru, strukturą mitu. Cały cykl referatów poświęcony został teoriom przekładu i problemom translatorskim związanym z literaturą dawną i współczesną. Na jednym z posiedzeń analizowano metody G. Lukácsa w badaniach komparatystycznych. Dodajmy, że propozycje rozmaitych ujęć i interpretacji dzieł oraz prądów literackich i zachodzących między nimi związków przedstawiane były nie tylko w owych „rozprawach o metodzie”, ale również w komunikatach należących do dwu pierwszych grup problemowych; komunikaty te ujawniły zarówno tradycyjne jak i najnowsze sposoby traktowania poszczególnych tematów.

Na jednym z zebrań dotyczących zagadnień teoretycznych H. Markiewicz wygłosił referat pt. *Proces literacki w świetle strukturalizmu i marksizmu*. Przedstawił rozwój i propozycje dwóch współczesnych teorii opartych na odmiennych hipotezach związanych z prawidłowością procesu literackiego, zauważając, iż terminem „proces literacki” posługuje się jako najbardziej ogólną nazwą oznaczającą „dzianie się” literatury, występującej tu jako pojęcie teoretyczne, którego substratem jest wciąż powiększający się zbiór konkretnych utworów. Po scharakteryzowaniu całkowicie przeciwstawnych punktów wyjścia strukturalizmu i marksizmu (pierwszy opierał się na skrajnym immanentyzmie formalizmu rosyjskiego, drugi zaś podkreślał zdeterminowanie literatury przez potrzeby i treści psychoideologiczne określonej klasy społecznej) referent zwrócił uwagę na stopniowe zmniejszanie się różnic między obu kierunkami widoczne w pracach Tynianowa, Jakobsona, Vodički, a szczególnie w rozprawie Mukařovskiego *Jednostka a rozwój literatury* (1966) oraz w modyfikacjach wprowadzanych stopniowo do pierwotnego modelu teoretycznego myśli marksistowskiej. Najnowsze badania marksistowskie bowiem uwzględniają pewną autonomię, a więc immanentne prawa rozwojowe literatury, nawiązując do poglądu Engelsa, który stwierdził, że ekonomika w odniesieniu do filozofii określa tylko „rodzaj zmiany i dalszego kształtowania się istniejącego materiału myślowego”, i to zazwyczaj pośrednio. Zbliżenie stanowisk nie usunęło wszakże zasadniczych różnic między obu teoriami: naczelną motywacją zmian w literaturze jako całości pozostaje dla zwolenników teorii strukturalistycznej konieczność odnowienia środków literackich, według marksistów natomiast prze-

kształcanie literatury dokonuje się dzięki naporowi przemian całego układu społecznego.

Jedno z zebrań plenarnych poświęcone było projektowi stworzenia *Historii porównawczej literatury w językach europejskich*. Sekretarz generalny powołany w celu koordynowania tej inicjatywy, prof. G. M. Vajda, oraz dyrektorzy poszczególnych ośrodków (Węgry, Francja, USA), w których już opracowywane są poszczególne tomy tego dzieła, poinformowali zebranych o stanie zaawansowania prac oraz o najbliższych planach na przyszłość. W przygotowaniu są obecnie 3 tomy omawiające problemy renesansu, na ukończeniu tom traktujący o symbolizmie oraz 2 tomy o literaturze awangardy. Prof. J. Voisine, dyrektor Instytutu Literatury Powszechnej i Porównawczej na Sorbonie, przedstawił projekt 4-tomowego dzieła pt. *Między Oświeceniem a romantyzmem. 1760—1820*. Znany mi konспект tomu 2, który obejmuje prozę tego okresu, pozwala mniemać, iż w opracowaniu nie zostaną pominięte najważniejsze zjawiska literatury polskiej. Współpracująca z prof. Voisine'em slawistka H. Jechová, która *nb.* habilitowała się w Polsce, zadbała, aby w tych, nie ukończonych zresztą definitywnie, projektach tomów oświeceniowych znalazło się miejsce na kluczowe problemy literatury Europy Środkowej i Wschodniej.

Wielość i różnorodność tematów oraz metod ich opracowania przedstawionych na Kongresie nie ułatwia podsumowania jego osiągnięć i wyników, szczególnie wobec faktu, że autorka sprawozdania mogła brać udział tylko w niektórych posiedzeniach, a z racji swoich zainteresowań wybierała sesje poświęcone problematyce oświeceniowej. Zaakcentować przecież trzeba dwie tendencje, które ujawniły się na Kongresie budapeszteńskim: wnikliwą dyskusję nad zagadnieniami literatury pozaeuropejskich oraz odejście od tradycyjnych ujęć literatury porównawczej. Uwagę badaczy przyciąga dziś przede wszystkim problematyka różnic i paralelizmów interliterackich, mniej natomiast zainteresowania poświęca się tzw. związkom kontaktowym. Znacznie większy nacisk położono również na analizę i ocenę wartości artystycznych dzieł porównywanych oraz ich właściwą interpretację. Zniesiony został też, jak się wydaje, podział na literaturę powszechną i porównawczą, proponowany ongiś przez Van Tieghema, a na obszarze szeroko pojętej nauki o literaturze coraz bardziej się zacierają granice między historią literatur narodowych, teorią literatury i komparatystyką.

Zofia Sinko

KONFERENCJA POŚWIĘCONA TEORII TEKSTU

(Warszawa, 14—18 września 1976)

W konferencji zorganizowanej przez Pracownię Poetyki Teoretycznej i Języka Literackiego IBL PAN wzięli udział językoznawcy i literaturoznawcy polscy, radzieccy, czescy i NRD-owscy. W obradach i dyskusji uczestniczyli ponadto przedstawiciele środowiska naukowego warszawskiego oraz goście z Lublina i Torunia. Konferencja miała charakter roboczy. Wszystkim referatom towarzyszyła żywa dyskusja.

Impreza ta była kontynuacją serii spotkań odbywających się w odstępach dwuletnich, z inicjatywy wyżej wymienionego zespołu. Owe spotkania znajdują odbicie w szeregu publikacji zbiorowych, które zainicjował tom *O spójności tekstu* (1971); kolejne zaś tomy (podobnie jak pierwszy, pod redakcją M. R. Mayenowej): *Tekst i język. Problemy semantyczne* (1974) oraz *Semantyka tekstu i języka* (1976), publikują referaty z poprzednich konferencji poświęconych strukturze znaczeniowej i formalnej tekstów.